

Davant la repressió: organització i solidaritat!

Vicent Mauri,
portantveu d'Intersindical Valenciana

Fa 181 anys que naixia el primer sindicat de la història i segurament del sindicalisme. Des de llavors el sindicalisme ha esdevingut l'eina més important del moviment obrer com a moviment social de masses cabdal per les classes populars, la seva millor eina per la lluita dels i les treballadors.

Des d'aleshores i fins avui dia el sindicalisme de classe ha

estat punta de llança per tal d'aconseguir conquestes i millores sociolaborals de la classe obrera, des de la conquesta de la jornada laboral de 8 hores, la prohibició del treball infantil, la igualtat de gènere en les condicions laborals, la llibertat d'organització, reunió i expressió, fins a esdevenir, en els seus millors moments, ser un actiu fonamental en la negociació per la millora de les condicions laborals. La mobilització, el carrer, el suport mutu, la con-

frontació social i sobretot la vaga general han estat eines indispensables.

Des de l'any 2008 vivim en una crisi econòmica fruit d'una estafa, on l'economia especulativa ha substituït la productiva, convertint aquesta crisi en una gran estafa dels sectors dominants. Darrere les retallades s'amaga la reconversió total d'un model social, on les classes treballadores i populars ens juguem la pèrdua de la majoria de millores aconseguides amb milers de lluites i vagues, que pot suposar el desmantellament d'uns drets assolits amb la lluita i l'organització del moviment obrer.

Aquesta ofensiva neoliberal, que pretén socialitzar les pèrdues de la majoria, mitjançant els plans d'ajust i el pagament del deute, es faran a costa dels últims grans pilars del que queda d'estat del benestar. És a dir del desmantellament de la sanitat pública, l'educació, les políti-

ques d'igualtat, l'assistència social, l'atac contra les pensions i la fi del sindicalisme de concertació amb l'eliminació de la negociació dels convenis col·lectius. En aquesta etapa de resistència al tsunami de l'Europa del capital, només ens queda l'autoorganització i la coordinació de les lluites des de la base, des del sindicalisme de classe.

El poder establert mai no ha pogut pair que des de baix es volgués construir un nou món i per això de forma "legal" o il·legal ha actuat amb contundència utilitzant tot el ventall d'aparells repressors de què disposa. Casos flagrants com "els màrtirs de Chicago", els centenars d'obreres cremades a Nova York, els anarquistes Sacco i Vanzetti... A casa nostra, la repressió de la "Revolució del petroli", de les obreres de les Illes com Aurora Picornell, Matilde Landa... o el "Procés de Montjuïc", van recórrer tot Europa, junt a casos de milers

de treballadors i treballadores que van donar el millor per aconseguir unes condicions de vida dignes per a les majories.

Ha passat més d'un segle i mig, les retallades i retrocessos dels drets laborals vénen acompanyats de repressió. Les darreres vagues i els processos de mobilització ho han posat en evidència. La repressió és una eina instrumental al servei del capital per tirar endavant les polítiques d'ajust neoliberal. Tenim molts exemples: la persecució sistemàtica a Diego Cañamero i al SAT; la repressió contra els sindicats de classe i moviments socials; la repressió contra la Primavera Valenciana o la Marxa de la Dignitat; la repressió invisibilitzada contra la dona treballadora; les detencions, persecucions o morts de sindicalistes a Colòmbia, Guatemala, Turquia, Grècia i tants altres casos d'atacs a delegades i delegats sindicals, molts d'ells persones anònimes, que no es pleguen als interessos de les empreses.

Recentment, el passat 7 de gener, a València, vaig ser jutjat acusat d'aldarull d'ordre públic i d'haver ofès la policia el 26 de juliol en acabar una manifestació contra la corrupció. La sentència va ser absolutòria gràcies a la gran mobilització i solidaritat de la societat valenciana. Aquest judici, el segon que em fan, o les acusacions a Katiana Vicens, secretària general de CCOO Illes Balears, responen a l'intent de criminalitzar les protestes socials i intimidar els activistes. No ens enganyem, no són situacions puntuals o aïllades que no ens afecten, són un atac a totes i tots, que responen a una estratègia predefinida del poder, per censurar,

reprimir i, si s'escau, exterminar qualsevol alternativa front el pensament únic. Històricament, no han dubtat en fer callar les veus discrepantes, en eliminar qui ha gosat expressar públicament que un altre món és possible, tot fent servir els instruments que el mateix poder s'ha fet a la mida per mantenir l'ordre establert.

A dia d'avui, la història es repeteix. És per això, que quan emergeixen sindicalistes, sindicats o moviments organitzats des de les bases, que planten cara, que lluiten pels seus drets i plantegen alternatives per aconseguir una societat més justa i igualitària, el poder, emparant-se en un fals

estat de dret, utilitza tot el seu aparell per pressionar, coaccionar i reprimir, per impedir el seu avanç i la seua consolidació.

En moltes ocasions les accions solen ser d'una violència brutal; d'altres, en canvi, són molt més subtils i quasi imperceptibles per a la majoria de la societat, silenciànt la seua presència mediàtica o estigmatitzant i marginant els moviments reivindicatius o les seues persones més representatives.

Davant d'aquesta estratègia del capitalisme, un dels reptes del sindicalisme de classe és regenerar el poder sindical a cada empresa i

recuperar les assemblees com a eina de lluita i decisió front a les pràctiques sindicals verticals burocratitzades. A més, cal establir lligams amb altres sectors de la societat amb els quals compartim lluites i objectius, per encetar i coordinar accions directes per defensar-nos de les agressions i per promoure la transformació social.

Cal respondre de forma organitzada, col·lectiva i solidària. Una solidaritat activa necessària per fer front a la repressió que estem patint els que lluitem contra el sistema capitalista i les polítiques neoliberals i que treballem per una democràcia real, a favor de les classes populars de tot el món, per la justícia social i en defensa del moviment obrer i camperol.

I com diu el nostre poeta Vicent Andrés Estellés

No et limites a contemplar aquestes hores que ara vénen,

baixa al carrer i participa.

No podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu ■

